

Obersten havde imidlertid stillet sig hen foran en Porcellænsovn i den anden Ende af Stuen, hvorfra han med sky Mistænksomhed mønstrede Pers Person og Paaklædning lige ned til hans Støvler, ja endog kastede et Blik hen paa hans Hat, som Per ved sin Indtrædelse havde lagt fra sig paa en Stol ved Døren.

»Deres Navn er jo Sidenius,« sagde han efter nogen Tavshed. »Er De maaske af den bekendte Præsteslægt af dette Navn?«

Som altid, naar Per fik dette Spørgsmaal, lod han, som om han overhørte det. Og i ret stridbar Tone begyndte han nu at udtale sin Forundring over Oberstens saa hastigt forandrede Opfattelse af hans Arbejdes Værd. Men Obersten afbrød ham hurtigt og noget nervøst med den Bemærkning, at en fortsat Diskussion var ganske ørkesløs; hans Anskuelse om denne Sag lod sig ikke længer rokke. Det var ikke til at tage fejl af, at han ønskede snarest muligt at blive af med Per. Det var, som om han ikke turde lade ham komme til Orde af Frygt for igen at blive paavirket af ham til Gunst for hans Projekt.

»Jeg beklager,« — tilføjede han i en lidt mere villig Tone — »dersom jeg med mine Ord forleden skulde have vakt falske Forhaabninger hos Dem. Men jeg tvivler iøvrigt ikke om, at jeg ved mit Afslag handler i Deres egen velforstaaede Interesse. De vilde sikkert i det hele tjene Dem selv bedst,